

Vraćam se na mesto zločina. tj. ovoga puta svi putevi vode u Barselonu. Nakon hiljadugodišnjeg klackanja autobusom, 22 sata da budemo tačniji, stižem u Bareselonu. Jedva onako sav dezorijentisan od silnog puta nalazim izlaz iz ne tako velike autobske stanice i sa svojim novim točkićima rolam kroz grad. Opet sam u onom divnom okruženju, temperature na koju sam već i zaboravio. Sama činjenica da sam je zaboravio znači da mi nije ni nedostajala a opet sam joj oduševljen, možda joj nisam dao dovoljno vremena da mi uđe u samo srž i ispuni svaki deo moje biti. Cilj - naći se sa društvom, čestitati im Novu godinu i provesti još par nezaboravnih dana i vratiti se kući.

Uh, nisam vam rekao da sam rešio da se vratim kući, iako sam odlučio da se, manje-više ne vraćam. U ovom momentu još uvek nisam razmišljao o vraćanju, ali ta misao mi se uvek vešto i neopaženo prikradala. Spremni za srpsku Novu godinu u Barseloni, nas petoro i jedan Hrvat, jedna Amerikanka, jedan Čileanac, Kolumbijac, Portugalac, jedna Nemica i još možda neki stanovnik sveta, a ja ga zaboravio. Najsmešniji momenat je bio kada je ostatak ekipe drugaru iz Hrvatske čestitali našu novu godinu. Krajnje sportski je podneo. Kako mi curi vreme u Barsi i u Evropi uopšte, hvata me šoping manija i pokušavam da i poslednji evrić potrošim u nekom od šoping centara, kojih vala iskren da budem ima koliko vam duša ište. Tako se iz dana u dan vraćam sa po jednom ili dve, kese i kesice i razmišljam se, imam veliku torbu ali da li ću ispoštovati kilažu na merenju na aerodromu. Skupilo se tu odeće raznorazne, da sam jedva uspeo da zakopčam kofer. Neke od svojih poslednjih i divnih dana u još divnijem gradu, sa još divnijom osobom sam provodio šetajući i uživajući. Videlo se tih dana ono što se u prethodnom periodu nije, a i sve je imalo neki totalno drugačiji šarm i šmek, verovatno što onaj osećaj da nešto gledate možda i poslednji put i ko zna da li ćete opet videti. Treba se i kvalitetno oprostiti od grada, posetiti i znamenite klubove, potrošiti nešto preostalih evrića na miks balantajnsa i red bula, čisto malo da se pomuti svest i da se na nekoliko sati gleda sa drugačijim pogledom.

U tom momentu tj, tada Novoj godini 2011. španske vlasti su totalno zabranile duvanski dim u svim lokalima. Tada, kao pušač negodovah, ali ipak je bilo mnogo lepše provoditi se po nezadimljenim klubovima, razmišljam da li bi ovo kod nas moglo da prođe tek tako. Imao sam peh, da mi se lap-top na mom proputovanju pokvario, sreća u nesreći je da postoji nešto što se zove internacionalna garancija i da ti sve to srede u roku od pet dana, naravno gratis. Kako sam se pošteno oprostio od sebi dragih osoba i osobe, a i od stana i od "srpske" kafane koja nam je bila preko puta, krenuo sam lagano sa pripremama za konačni odlazak.

Nisam ni sanjao kako pakovanje može teško da padne. Kada ideš, a i ne ide ti se, najradije bi ostao tu gde jesi i bez problema odbacio sve ono tamo što si ostavio! Nije da nisam razmišljao o tome, ali hajde ovo je bila samo proba, vratićeš se - razmišljao sam. Kotrljam polako svoju veliku torbu, koja ima sasvim čudan zvuk, zvuk jednog pretovarenog kofera. Strepim da će mi i ovih poslednjih 100 evra koje sam ostavio da imam kada se vratim uzeti na aerodromu na ime pretovara. Verovali ili ne nekih 10 evra je po kilogramu plus neka taksa što su vam merili kofer,

Napisao Miroslav Kovačević
sreda, 08 februar 2012 12:38

tj valjda usluga, ma samo da ne dođete u ovakvu situaciju. Mislim imao sam ja 32 kilograma dozvolu za prtljag, ali veličina i težina moje torbe mi nikako nisu odavale sliku 32 kg, barem nekih 40. Sva sreća ma je sa mnom pošla moja, sada već prijateljica da mi se nađe u slučaju da treba da se doplati i pretplati. Idem, vozim se istim putem samo u nazad, sve isto... Izuzetak je jedan saputnik koji mi pravi društvo da aerodroma. Razmenjujemo poglede i smeškamo se, ali opet znamo da se rastajemo. Videćemo se, ali biće to totalno drugačije okruženje i drugačiji momenti. Stigli i aerodrom je tu, i trenutak istine, kofer! KOFER, kofer merenje iiii 29 kilograma! Mojoj sreći nema kraja! I dalje ne verujem, ali sa osmehom kao da sam osvojio milion dolara i krećem ka čekiranju. Ulazak u avion i pogledi ka gradu kroz obalake, gledam sa nekom tugom. Naručujem vino da nazdravim sam sa sobom ali i na neki način svoju tugu malo prevarim i misli napijem. Čudo, nisam spavao već samo tako celi put proveo zamišljen... Slećem u Rumuniju i za koji korak sam bliži svojoj zemlji i svome rodnom mestu. Ista ruta, drugi vozač. Ovog puta auto i mnogo zanimljivija atmosfera. Čujem srpski jezik od prodavačice, totalno neobično posle toliko vremena. Vršac, Pančevo, pa Starčevo. Kući sam, opet ali pitanje je kada će me opet zasvrbeti tabani! Do sledećeg puta, pozdrav! (kraj)

P.S. - slobodno mi pišite kako vam se svideo ovaj moj obično/neobični evropski putopis:
miroslav013@gmail.com Miroslav Kovačević

Poštovani čitaoci,
javite nam se, ukoliko ste i vi putovali na neko zanimljivo mesto. Vaše putopisne reportaže ćemo objaviti ali i honorisati. Podelite vašu priču sa našim čitaocima i zaradite džeparac! Sve informacije možete dobiti ako nas kontaktirate na adresu: snovine94@hotmail.com